

איתמר סודאי הי"ד

*** מוקדש למשפחת סודאי ***

מאת: תומר אדמוני, ליאל צרפתי, אביעד ברדה, נתנאל גנזלר

מבוא

איתמר סודאי נולד ב י"ז סיוון תשל"ה 27.5.1975 בירושלים. למד בבית הספר היסודי בכפר אדומים, לאחר מכן עבר לתיכון קריית נוער בירושלים ולאחר שנה עבר לאורט ספניאן. בסיום למודי התיכון התגייס לחיל השריון, והיה מראשוני המצטרפים לגדוד חרוב. איתמר נפל בקבר יוסף י"ג בתשרי תשנ"ז 26.9.1996 ערב סוכות, כשבועיים לפני שחרורו.

במסגרת פרויקט מחויבות אישית, בשיתוף "יד לבנים", בחרנו לעשות עבודה על איתמר סודאי מתוך רצון ללמוד על חייל שנפל בעת מילוי תפקידו. איתמר למד בבית הספר בו אנו לומדים, דבר שהביא להזדהות עם דמותו ודרך חייו.

אנו מקווים שפרויקט זה יעזור לתלמידי ישראל לזכור את חיילי צה"ל שנפלו על הגנת המדינה.

דבר התלמידים:

תומר - איתמר היה דמות כלל ישראלית, שלא בחל בשום דרך כדי לעזור לסביבה אפילו במחיר של הפסד אישי. במשך עבודתנו לזכרו נגענו בכמה נקודות שמאוד התחברתי אליהם ביניהן העניין שהוא היה חייל קרבי וכאשר היה חוזר עייף לביתו, היה עוזר לאביו בעסקיו. איתמר התנדב שבועיים לפני שחרורו לשחרר חייל מקבר יוסף, פעולה שהרבה אחרים ברחו בטענה שהם משתחררים עוד כשבועיים ולמה להם להסתכן. איתמר החליט שלא חשוב כמה זמן נשאר לו לשחרור, הוא ימשיך לשרת את המדינה בכל כוחו. כולי תקווה שפעילותו ומורשתו של איתמר תהיינה למורי דרך לדור הבא של הלוחמים.

ליאל – במהלך העבודה למדתי המון על איתמר. הוא שימש כדוגמא אישית לסובבים אותו; דמות של נתינה, של טוב לב ושל אכפתיות. אפשר לראות את רוח ההתנדבות והגבורה של איתמר כשהתנדב להיות חלוץ בגדוד חדש של השריון – "גדוד חרוב". וכך גם כאשר התנדב לצאת לפעולה צבאית שמטרתה להוציא חיילים פצועים מקבר יוסף, פעולה שלא היה חייב לצאת אליה וכבר היה סמוך למועד שחרורו. בפעולה זו קיפח איתמר את חייו. מי יתן וכל אחד מאתנו ייקח תכונה אחת של איתמר ויאמץ אותה לחייו.

אביעד – במהלך פרויקט המחויבות האישית עשיתי עבודה על איתמר סודאי הי"ד. במהלך העבודה למדתי על אופיו ופועלו של איתמר. התכונה הבולטת שלקחתי ממנו היא העזרה ההדדית לכל אדם באשר הוא אדם. אני מקווה שגם אני אצליח את תכונת העזרה ההדדית ולממש אותה במהלך חיי.

נתנאל - אני למדתי על מה זה משפחות שכולות, הבנתי את הכאב של המשפחה וידעתי שקשה להם.

כשנכנסתי לפרויקט ידיעתי בנוגע למשפחה השכולה הפכה אף יותר משמעותית, ידעתי כל פרט ופרט: מתי לחם, איפה לחם ומתי נפל. בסרטים

רואים אנשים שנלחמים ואז מתים, העלילה ממשיכה, הגיבור מנצח ותמיד אף אחד לא זוכר את הנופלים. במציאות זה לא אותו הדבר, אנחנו מתאמצים על כל חייל. אני אישית מודה למשפחה מעומק לב על המידע העשיר והחיוני- תודה.

דבר הסטודנטית:

במסגרת הפרוייקט של "יד לבנים" קבלתי משפחה של חייל שנפל, עליו נתבקשתי לעשות עבודה עם קבוצת תלמידים מ"אורט", כאשר תפקידי הוא להנחות את התלמידים בזמן העבודה. בית הספר החליט שתלמידיו יעשו את העבודה על חייל שלמד בביה"ס בו הם לומדים.

אנו עשינו את עבודתנו על החייל- איתמר סודאי הי"ד.

כאן המקום לציין כי אני קבלתי מפרוייקט זה רבות. בתחילת העבודה נפגשנו עם המשפחה שסיפרה לנו על תולדות חייו של איתמר. אט אט צברנו סיפורים וזיכרונות- בעזרת המשפחה כמובן, וגילנו את אישיותו המיוחדת של איתמר, את העזרה ההדדית שלו, אהבת האדם שבו, רוח הלחימה והנכונות להתנדב, להקריב ולפעול למען העם.

במקביל, כאשר דיברתי עם משפחתו של איתמר, הבנתי מהיכן הכוח שלו הגיע. פגשתי משפחה ציונית וערכית. וכאן המקום להודות להם מכל לב על העזרה שהעניקו לנו תמיד, בשמחה! בפרט רותי סודאי (אימו של איתמר הי"ד) ואביבה חגי (דודתו של איתמר הי"ד).

כולי תקווה שאצליח לממש בחיי היום יום שלי את אהבת האדם שהייתה באיתמר.

תמר שכטר

קורות חיי

ילדותו

איתמר נולד בי"ז סיוון תשל"ה 27.5.1975 בירושלים, כבן בכור להוריו- רותי, אחות במקצועה, ואברהם, בעל עסק מצננים. אביו של איתמר, הגיע מבית לא דתי ואילו אימו, הגיעה מבית דתי מאוד. כאשר איתמר נולד, הם החליטו לבחור בדרך אחת כדי לשדר מסר ברור לילד.

בשנותיו הראשונות התגורר עם משפחתו בירושלים. בגיל 3 עברה המשפחה ליישוב "מישור אדומים", היישוב קסם למשפחה בשל היותו יישוב מעורב של דתיים וחילונים, וכך גם כל המסגרות ביישוב היו יחד. מכיוון שזה היה יישוב בהקמה, כל שתי שכבות גיל למדו יחד, כך שיצא שאחותו הקטנה של איתמר, נעמה, הלכה יחד איתו לגן, דבר אשר חיזק מאוד את הקשר בין האחים.

כאשר איתמר היה בגיל גן חובה לקחה אותו אימו יום-יום לגן בירושלים, גן אשר נתן העשרה רבה לילדים, מעבר לגן רגיל. לאיתמר היה טוב מאוד בגן, אך הדרך אליו הייתה כרוכה בנסיעה בטרמפים ובאוטובוסים בכבישים רעועים בכל מזג אוויר- דבר אשר לא היה קל. כמו כן לעיתים בדרך חזרה הביתה הם היו עוצרים אצל סבתא בירושלים ולאיתמר תמיד הייתה סבלנות, והוא לא היה מתלונן על הדרך או על זמן הנסיעה. באחת הנסיעות לגן בירושלים, כאשר עלתה רותי עם איתמר לאוטובוס וניגשה לשלם, אמרה כי איתמר בן 5 ולא צריך לשם עליו. הנהג התבונן על איתמר, שהיה נראה גדול מכפי גילו, ואמר בחוסר אמון: "בן 5 אה...!?", מאותו הרגע החליטה רותי שתשלם על איתמר כל הזמן, היא לא צריכה שיחשבו שהיא מְרָמָה.

כשאיתמר היה בן 6 עברה משפחתו ליישוב "כפר אדומים" בו היא מתגוררת עד היום. גם ביישוב זה למדו כל שתי שכבות גיל יחד במסגרות השונות, ושוב למדו איתמר ונעמה יחד. גם ביישוב זה מתגוררים דתיים וחילונים, ביישוב יש אנשים מכל הסוגים ומה שמאפיין את היישוב זה הכבוד הדדי. כמו כן, בבית"ס מכיתה ו', היו נותנים לתלמידים החילוניים את האפשרות לבחור מקצועות אחרים במקום הלימודים הדתיים והתפילה. כולם היו צריכים להגיע ב- 8:00 בבוקר, אך הם לא חויבו להתפלל.

נערותו

בכיתה ט' הלך איתמר ללמוד בתיכון "קריית נוער" בירושלים. בבית-ספר זה איתמר הרגיש קצת אבוד, ולכן אחרי שנה הוא עבר לתיכון "אורט ספניאן". כדי להתקבל ל"אורט", איתמר ניגש למבחן "הדסה" בו, הסתבר, קיבל ציון גבוה מאוד. ולמרות שאת התעודה של כיתה ט' איתמר לא הביא - הוא התקבל לתיכון. בשנות התיכון ראו כי הלימודים היו החלק שפחות עניין את איתמר, הצד החברתי היה מאוד חזק אצלו. וכאשר סוף סוף הוא סיים את התיכון, התקשרה אימו להודות למנהל על כך שקיבל את בנה למרות כל השטויות שעשה. איתמר היה בחור גדול עם הרבה כוח פיזי ונפשי, והוא רצה להתגייס לקרבי ביותר, כמובן שהיו לו גם את התכונות לכך.

צה"ל

בנובמבר 1993 התגייס איתמר לשריון ושירת בשטחים הרבה זמן. שמונה חודשים לפני שחרורו מצה"ל, הגיעה תקופה יחסית שקטה בה הוא שרת ב"אדם", ואז הועלה רעיון להקים את גדוד חרוב. איתמר התקשר ל'התייעץ' עם אמו על ההצטרפות לגדוד ועל הסיוע בהקמתו. אמו, רותי, ניסתה לשכנע אותו שלא כדאי לו להצטרף, עוד מעט הוא משתחרר ועד שסוף סוף יש לו תקופה יחסית שקטה והוא יצא מהשטחים אז למה לחזור לשם. איתמר הצטרף לגדוד...

איתמר היה מ"כ בצבא והוא לא רצה לצאת לקצונה משום שרצה אחרי הצבא להצטרף לאביו בעסק המצננים. כך גם בכל החופשות שלו מהצבא הוא היה מצטרף לאביו ועוזר לו בעסק.

כל פעם שאיתמר הגיע עם אביו להתקין מצנן אצל משפחה חסרת אמצעים כלכליים, היה איתמר ניגש לאביו ואומר לו שמהמשפחה הזאת ייקח את התשלום המינימלי ביותר. כמובן שאביו שמח בכך, היה מאוד גאה בבנו והשתדל להוזיל את המחיר.

ביום י"ג בתשרי תשנ"ז 26.9.1996, ערב סוכות, כשבועיים לפני צאתו לחופשת שחרור, נפל איתמר בקרב בשכם, במהלך מבצע לחילוץ חיילי צה"ל מקבר יוסף.

איתמר יצא למבצע החילוץ עם הנגמ"ש. הפלשתינאים ירו על הנגמ"ש וגרמו לו לעלות באש, דבר שגרם לחיילים בתוכו, ואיתמר בניהם, לצאת ממנו ולהיות חשופים לאש האויב. איתמר נהרג מאש הפלשתינאים, עמו נהרגו סרן בני ביטון, סרן ניר ברזסקי, סגן מיכאל דדוש, סמ"ר אורי בן-טוב וסמ"ר ארז שרעבי. איתמר נטמן בבית העלמין הצבאי בהר הרצל בירושלים. בן 21 היה בנופלו הותיר אחריו הורים ו-3 אחיות - נעמה, הדר ואלה.

יומיים לפני שנפל, התקשר איתמר הביתה וביקש שאת שישי שבת יעשה אצל חברתו. אמו רצתה שיבוא הביתה עד שהוא משתחרר והוא מצידו אמר: "עוד שבועיים אני משתחרר, עוד שבועיים אני כולי שלכם".

האם מספרת כי ביום בו נפל איתמר הייתה הרגשה כבדה מאוד בבית. איתמר נפל ב-12:00 בצהריים אך לאם הייתה הרגשה לא טובה במשך כל היום. בשעה 16:00 באו לבשר למשפחתו את הבשורה הנוראה מכל: איתמר נפל.

איתמר היה אוהב אדם, בחור אציל שכל הזמן היה נותן ונותן, כל הזמן בודק מה האחרים צריכים ואיך אפשר לעזור. כל אדם היה נחשב בעיניו, וגם לילדים תמיד הקדים שלום. איתמר היה מאוד גאה בצבא, במדים. והוא היה נערץ ע"י החיילים, המפקדים והחברים.

כל שנה ביישוב כפר אדומים יש טיול של הצופים לזכר איתמר. מסלול הכולל פעילויות שונות הקשורות לאיתמר ולתכונותיו.

"הטיול הינו טיול בעל יחודיות שונה משאר טיולי הצופים.

טיולי סוכות בשבט יהודה מיוחדים לזכרו של איתמר סודאי הי"ד, בן הכפר, שנהרג בקרב עם מחבלים בקבר יוסף בשנת תשנ"ו, 1996.

איתמר היה חלק מבני הנוער שצמחו בכפר-אדומים, והוא בעצם חלק מפירות הביכורים של ההתיישבות באזור."

כמו כן, יש גם טקסים לזכרו ב"צופים" והמשפחה מאוד משתדלת שייקחו את הדברים הטובים והיפים מחייו של איתמר ואותם יממשו בחיים. שהתמקדות תהיה בחלק השמח.

בתיכון אורט הוקם גמ"ח "חסדי איתמר". כל שנה המשפחה תורמת סכום כסף ואיתו ביה"ס קונה מוצרי מזון ומארגן אותם בחבילות למשפחות נזקקות. בנוסף, בכל בוקר של יום האזכרה יש אמירת משניות עם המשפחה בביה"ס.

המשפחה מציינת ואומרת שיש לאיתמר חברים טובים שלא שוכחים ומגיעים לאזכרות ושומרים על קשר עם המשפחה.

כאשר המשפחה שמעה את הבשורה הנוראה האם היא זו שתפסה והחזיקה את כולם – שלא להתפרק, אלה להמשיך ולחיות.

מספרים על

איתמר

למשפחה יש שכנה עיוורת שסיפרה: באחד מערבי ראש השנה הייתה הפסקת מים והאנשים הלכו להביא מים בדליים ממכליות. כך גם השכנה הלכה להביא דליי מים. איתמר עבר עם הרכב וראה אותה הולכת לאיטה עם שני דליים מלאים. הוא עצר ועזר לה לקחת את הדליים הביתה. "כל כך הרבה אנשים עברו על פניי ורק הוא עצר לעזור לי" סיפרה.

האם מספרת שכמעט כל יום היא הייתה מודה לאלוקים שנתן לה את איתמר. ילד מקסים בעל לב זהב. אדם טוב, תמיד עוזר ומרגיע. אפילו בבר המצווה שלו כל הזמן פרגן ואמר תודה. כך גם בזמן שירותו, אימו שמעה על חייל שנפצע בשכם והתקשרה בלחץ לברר שאיתמר בסדר. איתמר ענה לטלפון ואמר שאכן הוא זה שנפצע אך הוא כבר קיבל טיפול והכל בסדר. כמו כן, מוסיפה האם ואומרת: "אם היו שואלים אותי אם אצליח לחיות ללא איתמר אז לא הייתי מאמינה שאהיה מסוגלת להמשיך לחיות ולחייך. אך הוא היה מושלם מידי כדי להמשיך לחיות. ולעולם לא היינו מוותרים על 21 השנים עם איתמר – הקב"ה נתן לנו ממש מתנה".

דברי הרמטכ"ל- אמנון ליפקין שחק

הרמטכ"ל אמנון ליפקין שחק כתב במכתב התנחומים למשפחה: "איתמר, זכרונו לברכה, נפל חלל עת לחם במהלך התנגשויות אלימות עם פלשתינים, שפרצו באיזור קבר יוסף שבעיר שכם. איתמר שירת כמפקד כיתה בגדוד 'חרוב' של עוצבת 'כפיר' בפיקוד המרכז, ותואר על ידי מפקדיו כחייל מסור, שהפגין נכונות לסייע לסובבים אותו ולתרום מניסיונו האישי בכל עת. איתמר בלט בחיוכו ובכושרו הפיסי, והיה אהוד ומקובל בקרב מפקדיו וחבריו כאחד". מפקד פיקוד המרכז, האלוף עוזי דיין, ספד לאיתמר והגדירו, "לוחם ומפקד מצטיין, איש יחידת החרמ"ש, שלא היסס ולא חשש לצאת לעזרת חבריו, חיילי צה"ל". מפקד היחידה בה שירת איתמר, כתב למשפחה: "סמ"ר איתמר סודאי זכרונו לברכה, נפל בפעילות מבצעית בקבר יוסף שבעיר שכם. איתמר השתתף בפעולות החילוץ של חבריו ומפקדיו תוך גילוי תעוזה רבה, יוזמה ואומץ לב מעורר הערכה. בעת פעולת חילוץ זו נפגע איתמר מכדור אויב ונהרג. איתמר, לוחם ומפקד, היווה דוגמה ומופת ללוחמים בפלוגה, הפגין משמעת עצמית גבוהה, ותמיד תרם לאחרים מניסיונו וממקצועיותו. גם כאשר היה לפני שחרור, עזר לפלוגה וליחידה."

הוקרא בטקס יום הזיכרון תשנ"ז

כיתה ה', כפר אדומים

איתמר

נותרו רק מילי, מילים קטנות וכאלה שקשה להגיד.
והרבה הרבה שתיקות.
קשה לנו במיוחד, לילדים, להתבטא, להסביר מה אנו מרגישים וחשובים.
אנחנו די מבולבלים.
אתה מבין בוודאי- גם אתה הייתה בדיוק כמונו ילד.
הנערים והנערות בני גילך ואלו שגדלו איתך בוודאי זוכרים אותך טוב מאיתנו.
הם בוודאי זוכרים רגעים, משחקי, צחוקים וטיולים בוואדי.
הם אהבו ועדיין אוהבים אותך.
בחורף הזה לאחר שנאספת מאיתנו בערב חג הסוכות- חג האסיף,
התערבבו דמעות כולנו עם הגשמים והצמיחו כאן בכפר הרבה צמחים צבעוניים,
כמו שראית תמיד מהחלון בביתך.
בין הפרחים, בגינות ובשדות משחקים אנו הילדים- בדיוק כמוך- כשהיית ילד.
איתמר, אנחנו זוכרים אותך גבוה, מתנשא כמו עץ התמר וחיוך עם גומות חן
תמידיות על פניך.
לא בעצב נזכור אותך, אלא בחיוך כמו שבוודאי אתה מביט בנו עכשיו ומחייך,
צעיר לנצח.

הסיפור שמאחורי הפרוכת

אחיה בן השלוש, הנכד המדהים שלי ושל בעלי אברהם סודאי, שגר עם משפחתו במעלה גלבוע נידב אותי, סבתא רותי, לתפוז פרוכת לארון הקודש בגן הילדים שלו.

שמחתי על כך עד מאוד, אך מאחר ואינני מומחית גדולה לתפירה, החלטתי להתיעץ עם הגננת שלנו בכפר אדומים, שהייתה הגננת של כל ילדינו ובתוכם גם הגננת של הדר בתי, אימו של אחיה.

סיפרתי לה על אחיה, נכדי החמוד ועל המשימה המענגת שהטיל עלי.

הבעת פניה של הגננת העידה על כך שסיפורי נוגע בה עמוקות. היא הגיבה בהתרגשות רבה והזכירה לי שכשבננו איתמר סודאי היה כבן שנה, מסרנו לה פרוכת לגן שהייתה שייכת לו.

איתמר בננו, הי"ד, נהרג בקרב על קבר יוסף ב-1996 לאחר שחרף נפשו לחילוץ החיילים הנצורים בקבר יוסף.

יחד עם דודה אלה, בתי הצעירה, עשינו את המלאכה ושילבנו את שתי הפרוכות לכדי פרוכת אחת עבור הגן של אחיה, במעלה גלבוע.

כך, ההשגחה העליונה, היא שניתבה את דרכי והובילה אותי מהמשימה של אחיה נכדי הקטן, אל הפרוכת הישנה של איתמר, עיצבה מלאכת מחשבת שמימית, קשרה חוט אל חוט ורקמה בה סיפור, שיש בו מחד, סמל של זיכרון, הנצחה והמשכיות, ומאידך סמל לקשר דם ומשפחתיות, איחוד דורות, שילוב הישן עם החדש, התחדשות ובעיקר לסמל לקדושה העוטפת את ארון הקודש ומשפיעה, על משפחתנו ועל הדורות הבאים, ברכת אלוקים לחיים טובים וארוכים על ערכי התורה.

באהבה גדולה

סבתא רותי - כפר אדומים

יום שני י"ד טבת תשע"ב

09 ינואר 2012

דברים לזכר איתמר סודאי ז"ל

"מי שטעם יין הונגרי..."
לפני שנים רבות נסע סוחר גדול לעסקיו בעגלה רתומה לסוסים ובאמתחתו
יין הונגרי משובח.

באחד הימים אמר לו משרתו, "הרי אנו נוסעים ימים ארוכים בדרך מפרכת.
אנא, תן לי לטעום מעט מן היין הטוב", ונתן לו הסוחר.

לימים הזדמן המשרת לפונדק דרכים שבו ישבו אנשים ושתו את יינם.
"כמה טוב היין הזה" אמרו זה לזה, "יין הונגרי אמיתי".

ביקש מהם המשרת לטעום, ונתנו לו.

אמר להם, "אין זה יין הונגרי כלל".

גערו בו האנשים ודחפו אותו.

אך המשרת התעקש ואמר, "הרי אני יודע שאין זה יין הונגרי כלל,

אני הייתי אצל סוחר גדול וטעמתי.

אני יודע טעמו של יין הונגרי אמיתי.

מי שטעם יין הונגרי – אותו לא יטעו עוד לעולם..."

את המשל הזה סיפר ר' נחמן מברסלב ונמשל בצדו- מי שיודע טעמו של יין
משובח לא יסתפק עוד ביינות פשוטים.

(לקוח מתוך הספר "מי שטעם יין הונגרי" מאת צבי אייל ואלי טייב)

טעם היין המשובח הוא טעם הזיכרון שלנו ממך איתמר.

מזה 13 שנים ישנו טעם עז של געגוע לניחוח שלך, לקול דריכת רגליך
בשביל אל הבית, לחיבוקך, לקולך, לדיבור שלך, לצחוק, לניצוץ בעיניים,
לחיוך המלא ולתוכן דבריך.

עכשיו כשאני אמא אני חווה בשנית את ילדותנו שלנו.. שלי ושליך איתמר.
הוויכוחים הקטנים האינסופיים, הבדיחות, המכות (שאבא תמיד הזהיר,
וצדק, שייגמרו בבכי- שלי כמובן)

זה ש"נדבקתי" אליך כהגדרתך ולחבריך לכל מקום.

התזכורת הזו מעוררת בי הרבה זיכרונות ותמונות מהילדות היפה שלנו
 ביחד- מדורות ל"ג בעומר עד הבוקר, טיולים שנתיים, טיולים בשבת לוואדי
 קלט, מסעדות, שוטטויות וגם השתטויות.
 אני שמחה ש"נדבקתי" אליך. כן, גם אם לפעמים קצת כעסת. היום אני
 יודעת שבמחיר הכעס שלך אני הרווחתי זיכרונות.
 איתמר- אני יודעת שלעולם לא נטעם עוד ממך אך הטעם לא יישכח. לעד.
 קשה להעביר במילים 21 שנות חיים, אך אני מקווה שנצליח ולו במעט,
 להעביר הלאה לדורות הבאים מהו טעמו של "יין הונגרי" משובח שכמוך...

אוהבת תמיד
 מתגעגעת עד כאב
 וזוכרת כל הזמן...
 אחותך נעמה

דברים לזכר איתמר הי"ד מפי הדודות אורה ואביבה

9 שנים לנפילתו, סוכות תשס"ו

אני רוצה לקרוא את אחד השירים מאת רעיה הרניק שנכתבו לזכר בנה שנהרג
בבופור במלחמת שלום הגליל:

"כשאתה הפסקת ללכת
עמד גם הזמן מלכת
ומה טוב הדבר...
בגדייך (עדיין) תלויים בארון
וספריך על המדף
ובקלטות קולך (ממש כמו אתמול)
הזמן (העומד במקום)
לא מוחק דבר.
כמו שעונך שפסק
באותה שניה אחת
כמה נפלא ואדר הזמן
שאינו ממשיך בזרם החיים
ואינו נושא אותך לתוך
השכחה או האבדון.
הזמן עמד מלכת באותו יום.
גם אתה.
גם אני.
גם הזיכרון".

תשע שנים עברו מאז מותו של איתמר. מכתש ענק של כאב נפער מאז לפתע
בעולמנו.

ילדים לא אמורים למות לפני הוריהם ולצד אחיהם.
הכאב רק הולך ומתעצם. כל יום חדש שמפציע מעיר את האובדן מחדש, כל יום שחולף מעמיק את הגעגוע.

הסוכה שאת בנייתה לא השלים איתמר תזכיר לנו עולם את האובדן והשבר.
לכאורה, הכל נשאר כשהיה, חייהם של רותי ואברהם, נעמה הדר ואלה,
ממשיכים במסלולם השגרתי. אך ההנאות מיופי, מחגים, מאירועים שמחים,
אישיים או משפחתיים, אינן שלמות.

כך, אף הנופים הקדומים הנשקפים ממרפסת ביתם של רותי ואברהם בכפר,
נותרו כשהיו, אבל על העונג למראם, נמסך עתה יגון עמוק.

אל כל הנאה מתלווה הזיכרון הכואב וחסרונו הגדול של איתמר.
הרב סולובייצ'יק בספרו "איש האמונה" מתייחס אל שאלת סבלו וייעודו של
האדם.

וטוען כי הרע הוא דבר שאין להכחיש. גישתו אל הרע ואל הגורל היא ריאלית.
יותר מכך: הרע והסבל אינם ניתנים לפירוש ולהבנה בהיותם "**קטעים בודדים**
בדרמה הקוסמית ובעלילה הכבירה של ההיסטוריה". הסבל מהווה אך חלק
אחד מתוך פזל המרכיב את חידת הקוסמוס וככזה נבצר מהאדם לראות את כל
התמונה בשלמותה וממילא נבצר ממנו להציץ אל מהות הסבל ולפצח את חידת
קיומו.

גישתו הריאלית של הרב סולובייצ'יק בשאלת הסבל בעולם היא גישה מובהקת
של איש ההלכה:

הוא שואל: "מה מחייבים הייסורים את האדם? איך צריך לנהוג אדם בעת
צרה?" – אלו שאלות מעשיות.

הוא טוען כי קיומו של האדם, בשעת סבל, ילבש צורה של התמודדות פנים אל
פנים כנגד הרע והסבל אשר ניחת עליו, ומתוך הבנת ייחודו וכוחו כיוצר, כמי
שמסוגל בתהליך ההתמודדות לתת ביטוי לכוחותיו הרוחניים ולעצמאותו.
על פי הרב סולובייצ'יק כשהוא מסתמך על רוח היהדות, משימתו של האדם
בעולם בו הוא חי היא להפוך את גורלו לייעוד: ממצב של חיים מוכי גורל,

וממצב שנכפה, מצב של אין אונים, של סבל נתון שנחת על האדם, למצב של רצון, של חיים פעילים ומשמעותיים הנובעים מכוחות הנפש.

וכך גם אברהם ורות, נעמה הדר ואלה, בתוך שגרת יומם הטעונה כאב הם מוצאים את כוחות הנפש ואת עוז הרוח להתגבר יום יום על סבלם, להתחיל כל יום מחדש כשהם עובדים ומתאמצים, בוכים וצוחקים, מתווכחים ואוהבים, ושמים ומתרגשים משום שהחיים אינם זקוקים לסיבה מכיוון שהחיים עצמם הם גם התכלית.

וכך, למזלנו הטוב, אל תוך השגרה הברוכה, באו לעולם, גם אביגייל ואלירז, בנותיהם של נעמה וכפיר, והביאו איתן למשפחה, שמחה רבה ונחמה גדולה. אי אפשר שלא לחשוב איזה דוד נפלא יכול היה להיות איתמר לאביגייל ולאלירז ובאיזה צהלות שמחה היה מניף אותן מעלה מעלה לקול צהלותיהן.

יהי זכרו ברוך.

דברים מפי שלמה שובאל- דודו של איתמר

10 שנים לנפילתו

איתמר

מניין שנים חלפו מאז נפילתך. ודמותך לנגד עיננו. אנו זוכרים את חיוךך שובב וביישני, את כומתתך, את כתפייך הרחבות, קומתך, את רוחב ליבך, את צניעותך, אנו זוכרים את הדקל הנישא אשר היית, טנא מלא כל טוב. אנו זוכרים את משקפייך, את כיפתך, את צבעיה ואת רקמתה, את חולצת הפסים הענקית שלך ואת גווניה. אנו זוכרים את זקיפות קומתך כאילו באת לעולם הזה לסוכך עלינו.

איתמר אנחנו אוהבים אותך ומתגעגעים אליך, קשה לנו מאוד בלעדיך. זכות גדולה הייתה לנו להיות במחציתך, לגעת בך ולאהוב אותך. לו רק היה הדבר בידינו היינו אוחזים עכשיו בדש בגדך, בפרק ידך, כורכים את זרועותינו סביבך ולא מרפים. יהי זכרך ברוך.

סוכות תשע"א – 14 שנים לנפילתו של איתמר

21 בספטמבר 2010

ולדאוג לארבעת	כבר 14 שנים
המינים	מחפשת משפחתך
לאתרוג ללולב	סוכת נחמה
להדס ולערבה	להניח בה
ולנענעם מעל	את נפשה הכואבת
בשמחה ובאהבה.	כבר 14 שנים
	מיום בו בנית
והשעות נקפו	בעצם ידיך
וחייהם רפו	את סוכתכם
ולא שבת איתמר	מיום בו הצבת
וטעם החיים	תמוכות וגם סכך
נמוג וסר.	וכאב הרוח
	לא נח
ומשפחתך מהלכת	ולא שכך
עדיין במדבר -	
איה סוכתה	הרי הבטחת להוריך
לו יכולנו, איתמר,	הרי הבטחת לאחיותיך
להעלים את הרגע,	לחזור ולהשלים
זה הרגע המתמשך	את המלאכה,
ושאינו נגמר,	ולקשט ולהוסיף
או, לו יכולנו,	ולשאת ברכה
	ולהציב ולבנות
לבטל את	ולעטר בזמורות
החידלון הנורא	ולעטוף בסכך
איתמר.	של כפות ירוקות
אך הנה חלפו להן השנים	

ואתה שוכן בלבבות
 וצופה בנפלאות
 הקורות בביתך
 ומתוך אותה צייה
 ומתוך השיממון
 עולים כפורח
 כתמר, כרימון
 ארבעה נכדים
 ארבעה אחיינים
 ארבעה אתרוגים
 שלמים והדורים
 פירות ביכורים
 והם הסוכה
 והם הסכך
 והם כשמן
 לנפשנו ייֶסך
 והם
 המציפים את הלב
 העולה על גדותיו
 וממלא את הנפש
 בתודה
 על החסד הרב
 והבית מלא
 את צחוקם
 והמולתם

של אביגייל, אלירז
 אחיה וניצן.
 והלב הפצוע
 שאינו יכול
 לשקוט
 מתנחם בחיים
 הצומחים
 סביב
 ומאמץ אליו
 חיוך של נחמה
 ותקווה של
 אביב.
 ויהי רצון מלפניך
 שכל שנה תיבנה מחדש
 ותוצב בהדר הסוכה
 ושתחדש על ישראל
 ועלינו
 שנה טובה
 ומתוקה.

יהי זכרך ברוך, איתמר אהובנו,
 לעולם ועד.

ערב סוכות, ירושלים, הר הרצל, 11 באוקטובר 2011

איתמר אהובנו

חלפו להם כבר חמש עשרה שנים מאז נפילתך.

חג הסוכות הוא החג בו אנו מצווים להקים סוכה, לשבת בה, לשמוח בה ולברך על ארבעת המינים, ואנו אכן ממלאים אחר המצווה, נכון יותר לומר: אחר ההלכה שבמצווה, ועם כל רצוננו ותחושת החובה שבמצוות "ושמחת בחגך" – הרי קשה עלינו מאוד למלא אחר רוח החג. כי בשבילנו חג זה הוא חג קודר, חג מעיב, כי הוא נקשר בלבנו ובהכרתנו בך איתמר, בגעגוע הצורב והתמידי אליך, שלא מניח לנו, ובתמונת הפרידה, של אותו יום בו תקעת יתדות בסוכה, והלכת מאיתנו, מבלי שוב. כך, אנו מקימים סוכה בכל שנה ושנה מקשטים, מייפים, תולים שרשראות ואשכולות תמרים, מחפים בכפות תמרים, ודואגים לכשרותה בדקדקנות רבה. אך סוכתנו איתמר, זו הסוכה שלא שבת להשלימה, לא תהיה לעולם שלמה, כי היא מלאה את חסרונו.

הסימנים והתכונות המיוחדות לארבעת המינים כפי שצוירו במקורות ידועים לכל: האתרוג שיש בו טעם ויש בו ריח, משול לאלה מישראל שיש בהם גם תורה וגם מעשים טובים. ועל פי מפתח זה נאמר על הלולב שיש בו טעם ואין בו ריח, ועל ההדס יש בו ריח ואין בו טעם, ועל הערבה שאין בה ריח ואין בה טעם.

כך, מזכירים לנו בחג הסוכות, כי מלבד היות החג ציווי מדאורייתא, טמון בו גם מסר של סובלנות ושל אהבת האדם ככתוב:

"ומה הקב"ה עושה להם? לאבדן אי אפשר – אלא, אמר הקב"ה יוקשרו

כולם אגודה אחת והן מכפרין אלו על אלו..." (ויקרא רבה פרשה ל, יב).

חז"ל המשילו את האתרוג, למובחר שבארבעת המינים. שהרי רק בו מתקיים השילוב של מצוות ומעשים טובים.

לאיתמר, לאלו שהכירו את מעשיו מקרוב, הייתה היכולת, להתחבר לכל המינים: לאתרוגים, ללולבים, לערבות ולהדסים וכל זאת בזכות אהבת האדם שבו, הענווה שהייתה בו, ובזכות הכבוד לזולת, שהיה חלק מטבעו.

יכולת זו היא שמציינת אותו כאתרוג מובחר שבמובחרים. אך לא רק זאת. כי על איתמר ניתן לומר שהיה אתרוג משובח שבמשובחים, בשל מעשה גבורתו - שהיה כל כולו - במהותו, נושא לשמיים הן את הטעם והן את הריח. הטעם, המשול לתורה: שהרי מותו היה ועודנו מתמציות מהותה של התורה, הלא הוא **קידוש השם**. ואיתמר חרף נפשו מרצון על קידוש השם בהגיגו על קבר יוסף המקודש.

הריח, המשול למעשים טובים: שהרי מותו הנאצל יצוין לעד הרבה מעבר לקרוי "מעשים טובים" שכן איתמר חרף נפשו על קדושת החיים, שאין מעשה נשגב ממנה, בהגיגו על הנצורים בקבר יוסף.

נזכור אותך לנצח איתמר, בכל יום ובהקימנו סוכה, בהחזיקנו באתרוג ובשאר המינים, כי שמך כרוך בסימני החג, ודרכים נשגבות ונפתלות מבינתנו, דרכי השם, מחברים את חייך ואת מותך לחג הסוכות. יהי זכרך ברוך איתמר מעתה ועד עולם.

איתמר

שבועיים לפני חופשת השחרור מצה"ל רצת להתנדב, לא היית חייב- אבל למרות שידעת מהם הסיכונים עלית לנגמ"ש ויצאת לחליץ פצועים שנצורים בקבר יוסף בשכם- זו הייתה האמת שלך.

כאשר זרקו על הנגמ"ש שלכם רימון אתם יצאתם אל התופת-יריתם, נלחמתם עד השנייה האחרונה, חרפת את נפשך למען החיילים הנצורים בקבר יוסף ושם מצאת את מותך.

זהו סיפור מותך, אך גם בחייד ידעת אומץ וגבורה-

בגבורתך ידעת להתמיד בדרכך, להיות נאמן לעקרונותיך, לא להשתנות לנוכח קשיים או גחמות של גיל ולחצים חברתיים, סייעת לחלשים, היית חבר ללא תנאי, כיבדת תמיד את הסובבים אותך, את הטבע, את המשפחה שלך ומעולם לא פחדת להראות ולומר כמה אתה אוהב.

בזמן שירותך הצבאי תמיד דאגת שיהיה לאחרים: לילדים פלשתינאים חילקת ממתקים שנשארו לך, לחיילים במחסום דאגת להביא אוכל ושתייה בסיום בילוי שלך, היית נשאר שבתות-גם כשידעת שאנחנו מאוד מתגעגעים- אבל העיקר שמישוהו אחר יוכל לצאת, ביום הזיכרון ארגנת טקס מכובד ועמדת רוב הלילה ליד הלפיד. ימים ספורים לפני מותך קנית לחיילים שלך אוכל לארוחה מפסקת של יום כיפור- דיברנו בטלפון בצאת הצום וסיפרת שקנית כ"כ הרבה אוכל ושאתלתם הכל ועכשיו אתם לא יכולים לזוז- צחקנו כל כך בשיחה הזו איתמר, השיחה האחרונה איתך...

אחד העם בהקדמתו ל "על פרשת דרכים" כותב כך:

"גדול כוחו של 'הגיבור' במותו מבחינו. אחר מותו, כשאין מעצור עוד לדמיון נעם מצד המציאות, הרי הוא הולך ורוקם את הצורה האידאולית בכל הדרה ושלמותה, כולה אור וזוהר מחיה ומרוממת את הנפש וכל כתם אין בה"

גבורתך איתמר אינה פרי דמיון, הפצת אור וזוהר על חיינו
אנו מנסים להיות גיבורים ולדבוק בדרכך- דרך החיוך, השמחה, העזרה לזולת, לדבוק
באמת הפנימית ובערכי המוסר ללא פשרה.

אנו גיבורים בלשרוד את מותך
זוכרים ואוהבים אותך

כתבות ותמונות

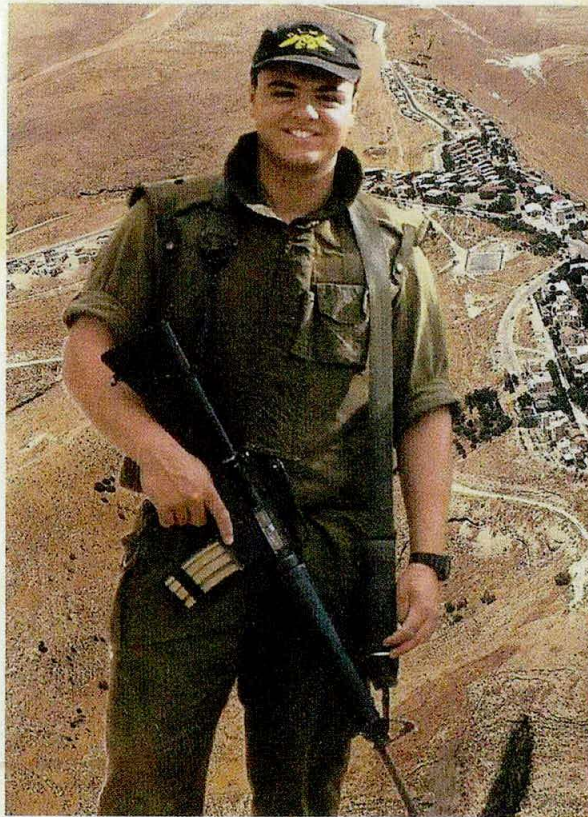

בס"ד

טקס

הכנסת ספר תורה

ספר התורה של קהילת קודש

כפר אדומים

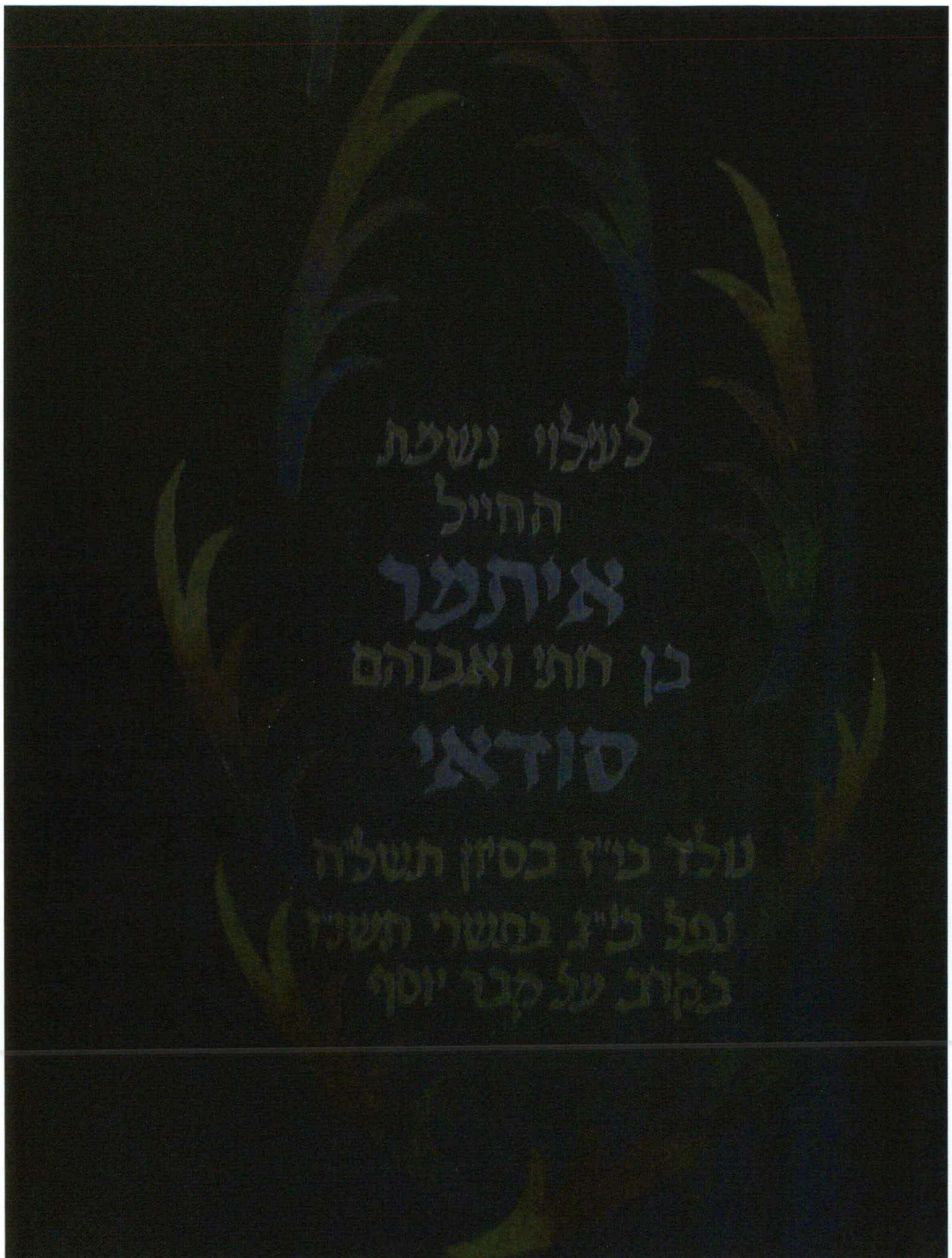
לזכר החייל

איתמר סודאי הי"ד

ועתה סתבי לכם את השירה הזאת וקבלוה את מצותי ושמעו בקולי

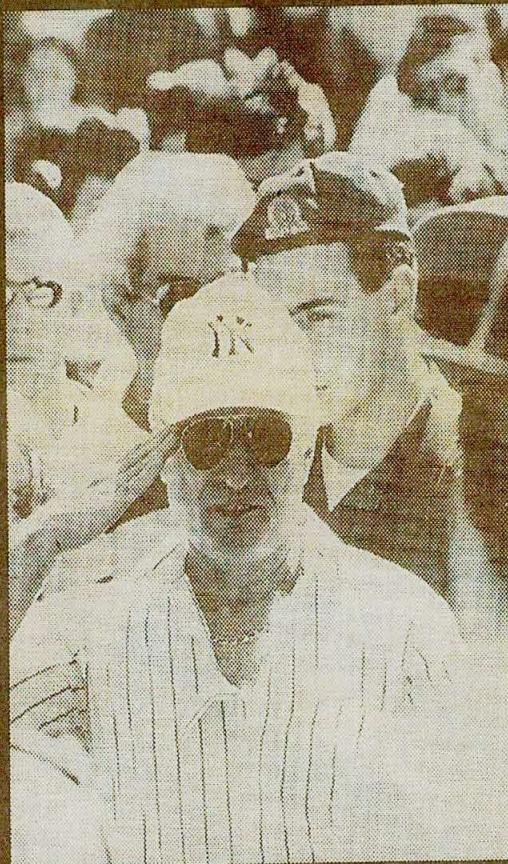

ברכון שהודפס לעילוי נשמת איתמר סודאי

נמצא בבית הכנסת שבתיכון "אורט"- היכן שאיתמר למד

הלוחמים הובאו למנוחת עולמים

כבוד אחרון. אביו של סרן ניר ברזסקי ז"ל, אריה, נפרד בהצדעה מבנו. צילמה: אופירה יוחנן

עשרה לוחמי צה"ל, שנפלו ביום חמישי בקרבות עם השוטרים הפלשתיניים, הובאו שלשום לקבר ישראל. מועד הלווייתו של החלל ה-11, דימיטרי גרז'דנסקי (23), ייקבע היום, עם שובם של הוריו מחו"ל

סמ"ר איתמר סודאי

"לוחם ומפקד מצטיין"

מאות בני משפחה, חברים, מפקדים ופקי"דים ליוו שלשום את סמ"ר איתמר סודאי ז"ל בדרכו האחרונה. איתמר (21), תושב כפר-אדומים, נהרג ביום חמישי במהלך מבצע החילוץ של חיילי צה"ל מקבר יוסף בשכם.

חייו של איתמר נגדעו שבועיים לפני שאמור היה לצאת לחופשת השחרור. "בניגוד לסדר הדברים הטבעי", אמר האב, אברהם, בקול חנוק מרמעות, "אומר אב קדיש על בנו".

מפקד פיקוד המרכז, האלוף עוזי דיין, ספד לאיתמר: "לוחם ומפקד מצטיין, איש יחידת החרמ"ש, שלא היסס ולא חשש לצאת לעזרת חבריו, חיילי צה"ל". הרב של כפר-אדומים, שליווה את איתמר שנים רבות, ספד לו גם הוא והושיט יד תומכת לבני המשפחה הכואבים, האב, האם, רותי ושלוש האחיות.

החבר הטוב אבי שאל בקול שקט: "אחי, כיצד חיים בלי החצי השני? כמעט עשרים שנה עברנו יחד, ועכשיו הדברים לא יהיו כמו שהיו". ערן קליין

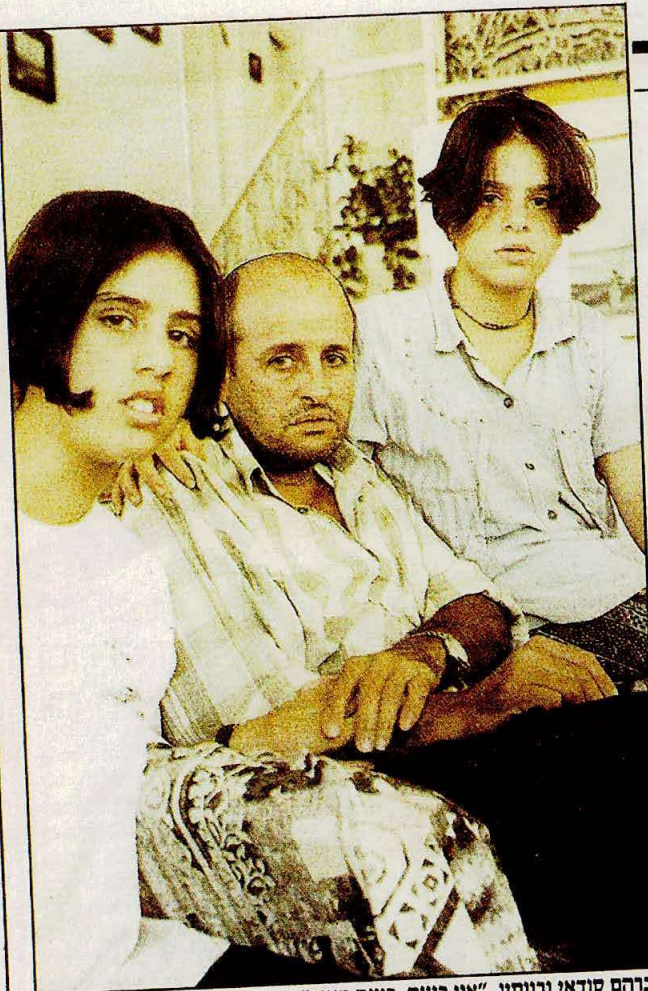
סמ"ר חן קורן

נפל בניסיון לחלץ חבר

מאות אנשים ליוו שלשום למנוחת עולמו את חניני חן קורן

"הבן שלנו לא היה קורבן שווא"

צילום: פלאש 90
אברהם סודאי ובנותיו. "אני כועס. כועס מאוד"

רותי ואברהם סודאי מכפר אדומים, שבנס, איתמר ז"ל, נהרג בקבר יוסף, מחפשים איזו נחמה בתוך הכאב הגדול הזה. "כמנהלת המרפאה בישוב, שתפקידה לטפל באנשים", אומרת האם, "אני מנסה להתנחם בעובדה שאיתמר מת כשהוא מנסה לעזור לפצועים, כמו שחינכנו אותו. זה שהפיקוד העליון עשה פאשלה, לא אומר שהחיילים שנלחמו בקבר יוסף לא היו גיבורים". אבל כאב המשפחה רק הולך ומעמיק. "אם איתמר לא היה מתקשר אלינו יום אחד", מספרים ההורים, "היינו משתגעים מדאגה. ומה יהיה עכשיו?"

מאת דוד לביא

ק

ורבן שווא? אומר אברהם סודאי (52), ועוצם לשניה ארוכה את עיניו הכבויות, "קשה מאוד, כמעט בלתי אפשרי, לקבוע מהו קורבן שווא ומהו לא. אבל בנסיבות העניין, כשהיי אדם תלויים מנגד, הכן שלנו לא היה קורבן שווא. זה שהפיקוד העליון עשה פאשלה, לא אומר שהחיילים שנלחמו בקבר יוסף לא היו גיבורים".

איכות חיים וגם בגלל האידאולוגיה, אומרת רות סודאי (41), "הגעתי ממשפחה רתית מאוד. בעלי הגיע ממשפחה חילונית. רצינו מקום שבו נוכל להיות בשלום ובצוותא עם חילונים ודתיים, וכפר אדומים התאים לנו מאוד". המשפחה, המגדירה עצמה מסורתית, היא מהידועות בישוב. לבני הוג סודאי שלוש בנות: נעמה (20) סטודנטית במכינת האוניברסיטה העברית, הדר (15) ואלה (12) תלמידות.

ליחידה קרבית. "לא רציתי שילך", אומר אביו, "הייתי בגולני ושירתתי כל חיי במילואים. הרגשתי שהצבא סוחט אותי, כמו לימון. עכשיו אני מרגיש שסחטו ממני את הטיפה האחרונה, לקחו ממני את איתמר, בני הבכור. איתמר היה פרי האהבה הראשון שלי, בן אהוב ויקר מאוד". רותי: "כאחת שתפקידה לטפל באנשים, אני מנסה להתנחם בעובדה שאיתמר מת כשהוא מנסה לעזור לאנשים פצועים. אני חושבת שזה

רוב פסקי הדין שלו אמא תמיד היתה מנצחת". רות: "כל כעס הוא הפך לצחוק. הועם היה נמוג מולו. הוא היה אדם גדול, מטר תשעים, עם חיוך ענק. אהב בדיחות מתוחכמות. אף פעם לא צחקתי מהבדיחות שלו מתוך גימוס. הן היו באמת מצחיקות". לפני חודשים אחדים, כשהיה רב סמל של פלוגת טירונים, הכיר איתמר את שלי, חיילת ממושב חמרה. "בסוף

הטלפון שלך. נתתי לו את מספר הטלפון בלשכה. את הטלפון הזה כבר יש לי הוא אמר. תני לי את הטלפון שלך. ומאז היינו ביחד". רות: "לא סיפרנו לשלי, אבל היו מתקשרות אליו לא מעט בחזרות". שלי: "ידעתי. הוא סיפר לי". אחרי שהוא נאנח ארוכות, אומר אברהם סודאי שהוא אינו יכול להשלים עם האובדן. "החלל שנפער

הבכור. איתמר היה פרי האהבה הראשון שלי, בן אהוב ויקר מאוד. רותי: "כאחת שתפקידה לטפל באנשים, אני מנסה להתנחם בעובדה שאיתמר מת כשהוא מגסה לעזור לאנשים מצועים. אני חושבת שזה משחזר שהוא קיבל בבית. פעם, לפני כמה שנים, היתה תאונת דרכים ליד הישוב שלנו והיו מצועים. הייתי בהריון ויצאתי לטפל בפצועים. כנראה כתוצאה מהירידה לוואדי ומהאירועים ההם, הפלתי את הוולד שלי".

אברהם: "המפקד שלו סיפר שהוא נורה מתשעה כדורים שניקבו את גופו, כאשר הגיע בנגמ"ש לחלץ את שני הפצועים בקבר יוסף. זו היתה שיירה של ארבעה נגמ"שים. שלושה חזרו עם הפצועים. נגמ"ש אחד וארבעה חיילים נשארו להילחם בהמון סוער. ככה השאירו אותם בשר תותחים. זה אוכל אותי מבפנים. אני מדמין את איתמר רואה את המוות מתקרב, שניה אחרי שניה, והוא גומר את המחשבות. והמוות מתקרב. החיילים סיפרו לי שהוא גמר את כל הכדורים שהיו לו. "אתה מבין? במקום שיתגברו את הכוחות בכל המקומות שבהם יש פלשתינים חמושים, הם דאגו להוסיף חיילים, טנקים ומסוקים בכוננות רק עכשיו, אחרי האסון שקרה לנו. תראה את האבטורדר. ממשלת ישראל מעניקה נשק לפלשתינים ואחרי זה הורגים את הבנים שלנו בנשק הזה. על זה אני כועס. כועס מאוד".

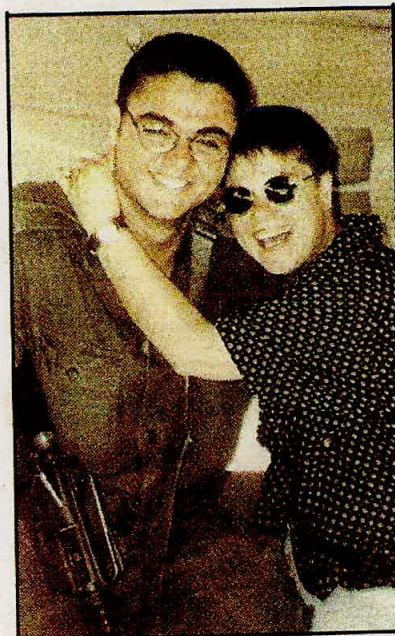
■ ■ ■

בבית השקט בכפר אדומים, שאנשים דוממים יושבים בו, אמר אתמול אברהם סודאי שהוא מקווה להירדם בלילה ולהתעורר בבוקר ולראות את איתמר לידו. "אני נזכר כל הזמן בדמותו כאן בבית. איך שהיה יושב ושומע אותנו והיה שופט. היה אוהב לשפוט. אם, נגיד, היה מתפתח ויכוח קטן, הוא היה אומר 'חכו, אני אשפוט. אמא, מה את טוענת? אבא, מה אתה טוען?' ואחרי-כך היה דופק פעמיים על השולחן ומוציא פסקדין.

לנו מאוד. המשפחה, המגידה עצמה מסורתית, היא מהירועות בישוב. לבני הזוג סודאי שלוש בנות: נעמה (20) סטודנטית במכינת האוניברסיטה העברית, הדר (15) ואלה (12) תלמידות.

רות היתה למנהלת המרפאה של הישוב. בעלה, אברהם, פתח מפעל קטן למזגנים, שסירנס את המשפחה בכבוד. איתמר ו"ל, הבן הבכור, היה מגיע מדי פעם לעזור. "הפועלים הערבים שלי אהבו אותו מאוד", מעיד אביו בצער, "הם התקשרו הרבה פעמים כדי לנחם אותנו".

לפני גיוסו התעקש איתמר ללכת

רות ובנה איתמר ו"ל. "כל כעס הוא הפך לצחוק" צילום: רפרודוקציה

"המפקד שלו סיפר שהוא

נורה מתשעה כדורים

שניקבו את גופו, כאשר

הגיע בנגמ"ש לחלץ את

הפצועים בקבר יוסף"

"קשה מאוד, כמעט בלתי

אפשר, לקבוע מהו קורבן שווא ומהו לא. אבל בנסיכות העניין, כשהיי אדם תלויים מנגד, הבן שלנו לא היה קורבן שווא. זה שהפיקור העליון עשה פאשלה, לא אומר שהחיילים שגלחמו בקבר יוסף לא היו גיבורים. איתמר חונך כל השנים לעזור לאנשים, לחציל חיים, וזה גם מה שהוא עשה ברגעיו האחרונים. אנחנו לא בוחנים את ההצדקה לנוכחותו שם על רקע המצב הפוליטי או המדיני, אלא רק על רקע הנסיבות הספציפיות שבהן חיילי צה"ל פצועים זקוקים לעזרה. לכן אי אפשר לומר שהיה זה קורבן שווא. המלה קורבן שווא היא מלה קשה".

דעתם של רותי ואברהם סודאי, הוריו של איתמר ו"ל, איננה נוחה מול ההסברים הקושרים חד-משמעית את פתיחת המנהרה בירושלים עם האירועים האלימים בשטחים. "אם לא היה התירוץ הזה של המנהרה, הפלשתינים היו מוצאים תירוץ אחר להיתלות בו", אומרים רותי ואברהם, "אל תשכח שגם האינתיפאדה עצמה החלה, כביכול, בגלל תאונת דרכים". איתמר, חייל חרמ"ש בסיירת חרוב, בן 21 במותו, היה אמור לצאת לחופשת שחרור בעוד כשבועיים. "הוא תכנן בציפיה איך הוא נוסע לבסיס, לוקח את הציוד האישי וחוזר הביתה, אל האזרחות", מספרים הוריו, "ועכשיו, במקום שהוא יביא את החפצים שלו, מביאים אותם חבריו ליחידה. בגדים, מגבות, סדינים. הכאב רק הולך ומעמיק. אתה רואה את החברים הרבים שלו שבאים לנחם, והכאב גובר עוד יותר. הוא חסר מאוד מאוד".

■ ■ ■

איתמר נולד בשכונת נווה יעקב בירושלים. כשהיה בן שלוש עברו הוריו למישור אדומים, וחמש שנים אחר-כך עקרה המשפחה לכפר אדומים, בדרך ליריחו. משפחת סודאי היתה בין עשר המשפחות הראשונות בישוב, ובו היא מתגוררת עד היום. "באנו לכפר אדומים בגלל שרצינו

סרן ניר ברזסקי

ביקש לתרום

מאת דורון גולן

רק לפני חודש החל סרן ניר ברזסקי (21) מוזכר רוני-יעקב את שירות הקבע שלו בצה"ל. ניר, אחיה הצעיר של הרס (27) וורד (25), למד בבית-הספר "שמעון בן-צבי" בגבעתיים, שם התגוררה המשפחה עד שעברה לזכרון-יעקב לפני שלוש שנים. את שירותו הצבאי החל ניר בחטיבת הצנחנים, במסגרת תה סיים קורס קצינים, ולאחר מכן עבר לחרמ"ש. בתפקידו האחרון שימש כמפקד פלוגה. במהלך שירותו הוצע לו להאריך את שירות הקבע בשנתיים. "הצבא היה כל החיים שלי", סיפר אתמול האב, אריה (51), כשהוא מנסה לשלוט בקולו החנוק מבכי. "המוטו שלו בחיים היה 'לתרום ועוד פעם לתרום'". הלווייתו של סרן ניר ברזסקי תיערך היום ב-12 בחלקה הצבאית של בית-העלמין בזכרון-יעקב.

סגן מיכאל דדוש

גאוות המושב

מאת איתן גליקמן

חברי מושב עלמה שליד צפת הוכו אתמול בהלם בהגיע הדיעה על נפילתו של סגן מיכאל (מיקי) דדוש (22), שהרג אתמול בבוקר בלחימה סביב מיתחם קבר יוסף בשכם. מיקי, בנם בכורם של חיים ושולה, התגבר לשרת בחטיבת הצנחנים והיה מהבולטים ביחידתו. "מיכאל היה פיטר אמיתי. בעוד חודש הוא אמור היה לקבל את דרגות הסגן שלו", סיפר אתמול קרוב המשפחה, חיים הלל. לאחר מותו הועלה מיקי לדרגת סגן. האב, חיים, חקלאי וחבר המועצה מרום הגליל, אמר אתמול: "הוא היה הגאווה של המושב. לפי ני חודש סיים קורס קצינים והביא לנו אושר וכבוד", סיפר. מיקי, שעמד להתארגן בקרוב לחברתו, הותיר הורים, שני אחים, אלי (20) ודביר (18), ושלוש אחיות, מוליט (16), אדווה (11) ונטלי (6). הלווייתו תיערך היום ב-12 בבית-העלמין שבומושב עלמה.

סמ"ר איתמר סודאי

חינוך לשחרור

מאת איתמר אייכנר

סמל-ראשון איתמר סודאי (21) טילפן אתמול בבוקר לחברתו החיילת, שלי, וסיפר לה כי הוא עומד לצאת לקבר יוסף בשכם. במהלך מבצע החילוץ איתמר נהרג. איתמר, רס"פ בפלוגת חרמ"ש, תושב כפר-אדומים שליד ירושלים, היה אמור לצאת בעוד שבועיים לחר פשת שחרור. שלושם כלילה טילפן לאמו רותי, אחות ביישוב, ואמר שאולי יגיע הביתה לקראת שבת. "הוא היה כל עולמי", בכתה אמש האם. "מאוד דאגנו מכך שהוא מוצב בשכם, אבל הוא כל הזמן הרגיע אותנו ואמר שהוא במקום שקט ולא מסוכן". איתמר סודאי הותיר הורים ושלוש אחיות: נעמה (20), הדר (14) ואלה (12). הלווייתו תיערך הבוקר ב-11:30 בבית העלמין הצבאי בהר-הרצל.

סרן בני ביטון

תמיד ראשון

מאת יהודית יחזקאלי

סרן בני ביטון (22) מראשון-לציון היה אמור לצאת בקרוב לקורס מפקדי פלוגות וכבר הכין את סגנו לחפיפה. אתמול אחרי הצהריים הגיעה הבשורה המרה לאביו מיכאל, לאמו בתיה ולאחיו שמעון (17): בני נהרג בקרב בשכם. האב מיכאל סיפר אתמול בכאב נורא: "אתמול הייתי לי הרגשון לא טובה, ומדי כמה שעות ניסיתי להי תקשר אל הבן בפלאפון, אולם הוא לא היה זמין. אני יודע שבני נמצא תמיד בקו הראשון בגלל אופי השירות שלו. לא מזמן הוא גילה מטען חבלה בקלקיליה וקיבל על כך תעודת הערכה. בני תמיד היה ראשון, אבל תמיד יצא בשלום. עכשיו נשארנו בלעדיו". הלווייתו של סרן בני ביטון תתקיים היום בשעה 11:30 בבית-העלמין הצבאי בראשון-לציון.

סמ"ר אורי בן-טוב

צפה אסון

מאת יהודית יחזקאלי

סמל-ראשון אורי בן-טוב (21) מבתי-אמר באחרונה לחבריו, כי יש לו תחושה שמושהו רע עומד להתרחש בקרוב. אתמול נהרג אורי בקרב בקבר יוסף בשכם. לאורי היה חלום, סיפר חברו הטוב שלומי, לחזור לחברתו האהובה הילה, שממנה נפרד לאחר שנתיים של חברות. "שלשום שמענו מהילה שהיא תסכים לחברות ביניהם, ואורי לא הספיק לקבל את הבשורה", סיפרו אתמול חבריו ההמומים. לפני שבוע הוא חגג את יום הולדתו, והוריו, שתי אחיותיו והחברה הילה ציפו בקוצר רוח שיבוא הביתה בשבת. הלווייתו של סמ"ר אורי בן-טוב תיערך היום בשעה 10:00 בבוקר בבית-העלמין הצבאי בחולון.

סמ"ר ארז שרעבי

חלם להתקדם

מאת ניצה רימון

"החצי השני שלי הלך", התאבל אמש אבי שרעבי על אחיו, סמל-ראשון ארז שרעבי (20) מתל-אביב, שנהרג אתמול בשכם. "הוא היה החייל האידיאלי שכל מפקד חולם עליו: בעל 'ראש גדול' ומוטיבציה גבוהה, שרק חלם להתקדם ולצאת לקורס קצינים", הוסיף האב. "הוא היה משקיען. תמיד רצה להיות ראשון בכל ותמיד מוקף חברים". סמ"ר ארז שרעבי הותיר אחריו אם, טובה, שתי אחיות ואח. הלווייתו תתקיים היום בשעה 11:30 בבית-העלמין בחולון.

ידיעות אחרונות

עורך: אלון שלי	העורך האחראי: ארנון מוזס	העורך האחראי הראשון: נח מוזס ז"ל	יו"ר ההנהלה הראשון: יהודה מוזס ז"ל	העורך לשעבר: ד"ר ח. רוזנבלום ז"ל	Yedioth Ahronoth ידיעות אחרונות
-------------------	-----------------------------	--	--	-------------------------------------	------------------------------------

11 הרוגים ביום הדמים

בתקריות אתמול נפצעו 58
ישראלים, מהם שלושה אזרחים

סמ"ר חן קורן, בן 20,
ממעלה אפרים

דימיטרי גרודנסקי,
בן 23, מקיבוץ ברקאי

סגן מיכאל דדוש,
בן 22, ממושב עלמה

סגן ניר ברוסקי,
בן 21, מזכרון יעקב

מלחמה

קרב עקוב מדם על קבר יוסף בלב שכם

עמודים 2-3

דונות

5.00 ש"ח
(באילת)

5.90 ש"ח
(כולל מע"מ)

יום ר', י"ד בתשרי, תשנ"ז
27.9.1996 גליון מס' 20171

גלעד
זרם 2,
אביב

סמל יהודה לוי,
בן 20, מקריית-אטא

רב שרן אברהם מימון,
בן 23, מגבעתיים

סמ"ר איתמר סודאני,
בן 21, מכפר אדומים

סמ"ר אורי בן-טוב,
בן 21, מבתים

סמ"ר עמיאור עמיקם,
בן 21 מאפרת

סמ"ר ארי שרעבי,
בן 20, מתל-אביב

ורן בני ביטון,
ז-מראשון-לציון

בשמהם

